

ΣΤ. ΠΑΣΣΕΡ: «Η παληογυναϊκα» (Θ. Κοτοπούλη).

Μιά καλοκαιρινή περίοδο από τις καλύτερες, αυτή που μας πέρασε, άρχισε με την έξοχη την «Αγοράστρια» του ίδιου του συγγραφέα. Η άνοιξιάτικη τώρα πάλι με τον Πασσέρ άρχίζει, μα όχι και τόσο καλά.

Δέν είναι ή «Παληογυναϊκα» τής προκοπής ή συνηθισμένη ιστορία. Ο Πασσέρ μετά την «Αγοράστρια» και μετά την πανευρωπαϊκή σχεδόν έπιτυχία της, που είναι και μια υπέροχη δημιουργία τής Μαρίκας μας, μιμήθηκε τον έαυτό του ως προς τó ρόλο τής πρωταγωνίστριας και δέν κάνει τίποτε άλλο παρά νά λαχανιάζει από σκηνή σε σκηνή για νά βρει κάτι τι καινούργιο, μια πλοκή κι' ένα γεγονός. Άδιστα όμως. Τó έργο λέει τά ίδια και τά ίδια, ή έρωτική του ψυχολογία είναι άφóρητη, κοινότυπη, τά πρόσωπα φλυαρούν και δέν δρούν κι' όταν μάλιστα ζητάνε νά δικαιολογήσουν τις πράξεις τους, δέν λένε παρά κοινές φράσεις. Άνία. Μπαταίγ.

Και ή άνία τούτη μεγάλωσε από τόν φοβερό τρόπο, που έπαιξε ó κ. Παππās. Τί ύφος ήταν αυτό με τις μπότες! Ένα μουστάκι, μια τζίβα κολλημένη άδέξια, μια κριάδα φοβερή που πάγωσε όλες τις σκηνές. Κι' όταν ανέβαινε ή φωνή του στις ψηλότερες νότες της, ξεσκιζότανε και γινότανε παράτονος πήγε νά στρώσει προς τó τέλος, αλλά μαύρο στρώσιμο! Στις τραγικές του στιγμές θύμιζε τόν Τάσο τής «Γκόλφως» και γενικά έπαιζε σαν μερικούς παλαιμάχους, που παίζουν έκτάκτως καμιά φορά στο θέατρο Παπαϊωάννου κανένα έργο του Μπισσόν με άλλαγμένο τίτλο. Κρίμα, και είχα τόσο πολú αγωνιστεί νά πείσω τόν έαυτό μου νά μου άρέσει!... Μα ó ρόλος, για νά πούμε και του στραβού τó δίκιο, δέν ήταν για τόν κ. Παππā, ήταν για τόν κ. Γαβριηλίδη, τó μέρος του ρολίστα. Άντίθετα ó κ. Μυράτ άριστος, φωνή,

ύφος, προφορά και κίνηση πολú προσεγμένα, μελετημένα και γόνιμα έκφρασμένα. κάπου μου φάνηκε σε μια στιγμή συγκινημένη του όχι και όσο θά ποθούσα, και θά μπορούσε, ανθόρμητος, αλλά τί σημασία έχει αυτό μπροστά στην πρόοδο και την εξέλιξη ενός τόσο αξιόλογου ήθοποιού, πλουτισμένου από τή φύση και από τή μελέτη! Η κ. Βιτσιώρη στο θεατρικότατο ρόλο της, τόν χρησιμότητα για νά φανεί τó έργο πιο ευχάριστο, καλός κι' ευρωπαίος, καθώς πάντα κι' ευσυνείδητος ó κ. Γιαννίδης.

Για τή Μαρίκα δέ μιλάω. Ήταν σκάλες όλόκληρες άνώτερη από τó έργο, κομψότατη γλυκύτατη και σε ώρισμένες έρωτικές σκηνές, φωτισμένη από τή λάμψη τής αγάπης, καλύτερη από την καλύτερη δεσποινίδα των είκοσι χρονών. Δέν κρίνεται πιά ή Μαρίκα, ή πιο άρτια καλλιτεχνική εμφάνιση του νέου έλληνικού πολιτισμού, μαζί με τó Σολωμό.

Λίγο ακόμα και θά ξεχναγα τήν κ. Ήσαϊα και θά ήταν άδικο. Γιατί σταθερά προσδεύει σε όλα κι' αν ή φράση της ως ένότητα γίνεται κάπως μονότονη κι' ίσοπεδωτική για τά διάφορα αισθήματα, που έχει νά έκφράσει, προ παντός γιατί κάνει τις τελείες της με τó ίδιο συρτό λύγισμα, ως τόσο είναι θεατρικά (και φυσικά) ωραία και τó μέλλον για μια χρήσιμη καριέρα δικό της με πολλές έλπίδες ν' άποχτήσει θαυμαστάς—κάθε έργο και περισσότερους.

ΓΙΑΝ. ΣΙΔΕΡΗΣ